

OBALNE GALERIJE PIRAN

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

NATAŠA SEGULIN: LUMEN
17. SEPTEMBER – 7. NOVEMBER 2021

FOTOGRAFIJA

TÒ PHÔS, SVETLOBA, LUMEN IN TEMÀ KOT LUX AETERNA –
LICHTUNG V TÈMO, KOT DUNKELHEIT, IZ TÈME –

AMYDRON V SVETLOBO – PHÔS

In to mi je priklicalo pred oči neko podobo, vendar sem ob njej nemudoma zmignil z rameni in celo poskusil svojo domišljijo, ki se zmeraj urno odzove, potlačiti; vseeno pa ne morem reči, da o podobi, ki se mi je prikazala v tistem trenutku, nisem premišljeval; in povedal vam bom, na kaj sem pomislil, pa čeprav boste ob tem zmignili z rameni, kot sem sam: pomislil sem na Božji FIAT LUX.

(A. Artaud, Tarahumari)

Razprl sem telo v ne-bo, razkril ...
s sladko peno zraščeno rameno ... in v trebuhu želo
sladke muhe ... In zanko rože čudotvorne ... manko, skrit v rjuhe kot počelo

tvoje kože, ki diši kot vrtnica nebesne
rože ... na pocinkanem oblaku. Kot v svetlobnem traku,
v repu zvezdnega prahu ... v zvezdokraku ... in v žepu na obleki v omari ...

Kot zaklinjalni rek v pari v laserski
daljici, ki se zlomi v sanjskem trušču, na pravljичnem
napušču ... in prosojnem morskem dnu ... v ovratnici na svetli ptici.

Temo kot *amydron* zamenja luč/svetloba ... in jame, rove in kanale in Podzemlje: zaprečeno »votlino« so zamenjala Nebesa = zrcaljenje zrcal po podu, steni in iz odprtih oken. Fotografija (nekdanje) porodnišnice kot dom/ovanja Ženske ... In črte. Linije = svet/lobnostne sledi kot »fruhe Spur«, kot »zgodnja sled« svetlobe iz teme ... In vzorci, gube in spirale, ki silijo iz vrat in oken (neke, nekakšne) sentimentalne zgradbe in ... pravljичnega mesta ... Iz potopljene in katarzične (pro)padle in znova vznikle »hiše biti«.

Umetnost kot foto/grafija je Orfejev pogled, ki ga Lacan zenači z objet petit a = pogled – »gonilo« kot Triebfeder, gonska vzmet v obličje/(pra)podobe kot (ne)cele ženske. Umetnost = edina ženska, ki jo ljubim (F. Nietzsche). V tem smislu je fotografirana podoba strgan himen, izničenje podobe, njen nič(es), praznina, entropija. Orfejev pogled izniči umetnino = celo Žensko, njegov pogled je torej Liebestrieb, (na)gon ljubezni, ki jo prinaša Želja kot Užitek. Fotografirani pogled je vedno tanka meja med uživanjem in smrtjo. Orfejev spev je notranji Pogled v smrtnost ljubljene bitja = foto/grafije Ženske, se pravi bitja, ki že odhaja za zaveso (Wandband), v praznino notranjih prostorov. A je v resnici bistven; namreč Orfejev pogled, za ponovno vnebovzetje in povzdigovanje umetnine kot povzdigovanje cele Ženske (Himmelfahrt des Weibes), njene »školjke«, rože čudotvorne ..., ponovne obuditve umetniškosti, umetnosti in umetnine, ki je po Heglu radost in svoboda.

OBALNE GALERIJE PIRAN

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

NATAŠA SEGULIN: LUMEN
17 SEPTEMBER. – 7. NOVEMBER 2021

FOTOGRAFIJA

Veselje – joie de vivre, žalovanje – deuil in svetlo – temno, chiaro-scuro, in razcvetena gotika kot gotico sfiorito: razcvetena gotska linija = zasuk, pregib in »kriva črta«, romanticizem/klasicizem in racionalnost/čutnost ... in dihanje – vdih, izdih, v enakomernem ritmu. Užitek je jouissance, fonetično j'ouïs sens (po J. Lacanu), kot »prislušje« smislu Nerojenega kot eks/istence v Realnem svetu. Realno, ki po sebi nima smisla, je smisel(no) v ljubezenskem dogodku. Svetlobna roža/školjka kot absolut in Ding an sich, stvar po sebi in kategorični imperativ, ki vlada svetu. Zato fotografije nikdar in nikakor ne govorijo parcialno, posamezno, partikularno, ampak združujejo v »hiši biti«, grško basileia, celoten svetlobnostni »raz/kroj« Podobe.

Svetlobni trak, svetlobni curek ... kot »klična plazma« = seme je čista poezija, le milieu, pur de fiction ... in poietós: izvir ustvarjanja in ustvarjalnosti, popolnost, ki je vsa »praznina«, praznina, ki je vsa »popolnost«, sūnyâta, nirvana. V njih je vzhodnjaško pojmovanje darovanja in darila. Darilo je samo po sebi, ne dotakneta se ga niti darežljivost niti prijateljstvo, ne okuži ga nobena duša ..., kot pravi starodavna hokku poezija. Darilo: dar in darovanje, nikogaršnje darilo: je Eden dvojnosti in podvojenosti kot razmnoženost in clinamen: (s)klon in (na)klon in upogib v gubi čiste in nedolžne duše. Vesoljne duše, ki vlada nam ljudem, umetnikom in vsem stvarjem, odnosom v planetarni in medplanetarni, univerzalni pneumi.

»Prihod v središče labirinta, kakor po koncu iniciacije, vodi v nevidno domovanje, ki so ga umetniki vedno ovijali v skrivnost, točneje rečeno, vsak izmed njih si ga je lahko zamišljal v skladu z lastno intuicijo ali osebnimi nagnjenji. V zvezi z labirintom Leonarda da Vincija Marcel Brion imenuje družbo, ki jo sestavljajo ljudje iz vseh časov in dežel in napolnjujejo magični krog, ki ga je Leonardo pustil belega, saj načrt njegovega duha ni predvideval, da bi razlagal smisel osrednjega središča, labirinta« (iz slovarja mističnih simbolov).

Kot zapiše J. Lacan v štirih temeljnih načelih psihoanalize: strukturo tukaj jemljem na ravni subjekta, vendar pa odseva nekaj, kar je že v naravnem odnosu, ki ga oko vpisuje na stran svetlobe. Nisem preprosto (to točkoliko) bitje, ki se znajde v geometralni točki, od koder je mogoče dojeti perspektivo. Na dnu mojega očesa se gotovo riše slika. Slika je seveda v mojem očesu. Vendar pa sem jaz, jaz sem v sliki. To, kar je svetloba, me gleda, in po zaslugi te svetlobe se na dnu mojega očesa nekaj slika – in to ni preprosto skonstruiran odnos, objekt, pri katerem se mudi filozof – odblik površine, ki zame ni vnaprej umeščena v svojo razdaljo. Tukaj je nekaj, kar vpelje tisto, kar se v geometralnem razmerju izbriše – globino polja z vsem, kar ta globina prinaša dvoumnega, spremenljivega, česa nikakor ne morem obvladati.

Pravzaprav me ona zgrabi, mi vsak trenutek prigovarja in pokrajino spremeni v nekaj, kar je drugačno od perspektive, v nekaj, kar je drugačno od tistega, čemur sem rekel slika.

Slika ni korelat, ki ga moramo vstaviti na isti kraj kot sliko, se pravi ven, je točka pogleda. Mediacija med prvim in drugim, to, kar je med obema, je nekaj, kar je po naravi čisto drugačno od geometralno optičnega prostora, je nekaj, kar igra prav obrnjeno vlogo, kar ne deluje zato, ker bi bilo prepustno, pač pa, prav narobe, ker je ... presojno, je zaslon.

OBALNE GALERIJE PIRAN

OBALNE
GALERIJE
PIRAN
GALLERIE
COSTIERE
PIRANO

NATAŠA SEGULIN: LUMEN
17. SEPTEMBER – 7. NOVEMBER 2021

FOTOGRAFIJA

V tem, kar se mi kaže kot prostor svetlobe, je pogled vselej neka igra svetlobe in neprosojnosti. Prav to zrcaljenje iz jedra moje pravkaršnje zgodbice, prav to me vselej na vsaki točki zadrži, ker je zaslon, ker prikazuje svetlobo kot blesketanje, ki ga preplavlja. Skratka, v točki pogleda je vselej nekaj dvoumnosti dragulja.

Užitek: la jouissance de l'objet petit a = uživanje v umetnini, foto/grafiji je torej že in še dozdevek, največji, najdaljnosežnejši dozdevek. Mi nismo tudi že in še dozdevki, ampak smo že in še subjekti, ki nas razjeda črv, Lacanov »črv«, simbolični ob/stanek nekega primordialnega označevalca, ki je v resnici Eden manj plus a: presežnostni užitekumetnine, Liebeswunsch in la jouissance de l'amour v Orfeju je neki »clinamen«: razmerje glave in pogleda, ust in anusa, glasu in roke, tj. dejavnosti, ki v skrajni meji rezultira v robovih (u)podobitve, ki je v resnici forma forme za das Ding, za željo umetniškega akta.

Fotografija kot clinamen in umetnost = umetnik in fotografija kot objekt v nastajanju, minljivosti in večni, neskončni proizvodnji, osnovna, temeljna amebnost (indoevropsko ambh), prestop, prestopanje v bitje prapodobne kot možna in mogoča eksistenca Umetnine. Bivanje za-sebe in na-sebi in vendar v družbeni pogodbi s svetom in nastajajočo umetnino: kot uresničen paradiž, vrtovi Edna kot pri/ložnost in pri/loženost božanskega in hkrati smrtnega panspolnega razmerja med foto/grafijo in foto/grafom. Sprava kot spravljenost s seboj in drugim, drugim v sebi in z velikim Drugim, z Umetnostjo z velikim U-jem, z drugim od drugega in z objet petit a kot umetniškostjo fotografskega dajanja in dejanja.

Andrej Medved, pesnik in filozof